

S. Pedersen: Der som man vil opkaste det Spørgsmaal for sig selv, hvorledes en Lov som den her foreslaaede vil blive modtaget blandt Befolkningen, da er det vistnok fuldkommen rigtigt, hvad der blev udtalt af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Wichfeld), at Besvarelsen af dette Spørgsmaal vil stille sig forskjelligt i de forskjellige Dele af Landet, alt i Forhold til den religiøse Bevægelse, som finder Sted og er fremherskende i de forskjellige Egne. Men saavist som det er, at man ikke bør see bort fra de Rørelser, der finde Sted blandt Befolkningen i en noget større Udstrækning enten i politisk eller i religiøs Henseende, saavist er det ogsaa, at Lovgivningsmagten dog ikke kan stille sig paa det Standpunkt, at den udelukkende skal lade sig bestemme af disse Rørelser, især naar man ikke kan sige, at det er en overveiende almindelig Stemning, der udtaler sig gennem den. Naar man vil reformere et Forhold, som har udviklet sig i saa lange Tider som det, her omhandles, eller som, rettere sagt, har staaet i Stampe i lange Tider og formedelst sin Vælde har faaet et Slags Hævd, saa er det vistnok almindelig taget, ganske rigtigt ikke at gjøre Skridtene paa Reformveien allfor lange. Det bliver nødvendigt, at man søger at afpasse de Forandringer, som man vil gjøre, efter de bestaaende Tilstande, for at den Jordbund, hvori Reformen skal træde ud og virke i Livet, kan være modtagelig for det, der hydes, og kan benyttes til Opnaaelsen af det Diemed, der tilsigtes. Hvorvidt nu det nærværende Lovforslag i saa Henseende løser sin Opgave paa rette Maade, det vil, som sagt, blive besvaret forskjelligt i de forskjellige Egne. Jeg for mit Vedkommende troer imidlertid — skjøndt jeg i flere Punkter kunde ønske noget Mere, og skjøndt jeg mener, at man gjerne kunde være gaaet noget videre —, at man dog i det Helse, naar man sammenligner Stillingen, som den nu er, med hvad der vindes, og ikke blot seer hen til det, der stilles op som det yderste Måal, som Idealet, som det fuldkomne, maa indrømme, at det foreliggende Forslag er et betydeligt Fremskridt til det Bedre. Som et saadant er det ogsaa min Mening, at det vil blive modtaget blandt

Befolkningen, naar man tager denne gennemsnitlig og ikke seer hen til Yderlighederne enten i den ene eller den anden Retning. — Med Hensyn til den Betingelse, den „Præmie“, der i § 5 er sat for Menighedens afgjørende Indflydelse, nemlig at der opnaaes Genstemmighed, maa jeg bemærke, at Bestemmelsen derom unægtelig har noget meget Tiltalende; men det forekommer mig dog ved nærmere Betragtning, at de praktiske Virkninger af samme vistnok ville blive sig ingen. Jeg kan naturligvis ikke indestaae for, at der ikke kan møde saadanne Tilfælde, hvor denne Præmie vil udøve sin Virkning; men, hvor der virkelig rører sig religiøs Følelse og kirkeligt Liv, og hvor Menigheden saaledes ogsaa har Følelsen af Bigtigheden af Valget, der vil det efter min Mening saagodtsom altid være umuligt at opnaae Genstemmighed, naar Menighedsudvalget skal bestaae af et Antal Medlemmer, der omtrent svarer til, hvad der i § 4 er opstillet. Det forekommer mig derfor ogsaa, at man nok paa dette Punkt kunde lade sig berolige med et kvalificeret Fleertal, saa at der tilstodes et saadant den Ret, som ved § 5 tilstaaes i Tilfælde af Genstemmighed. Der er navnlig et Moment, som jeg i saa Henseende skal fremhæve, og det er, at Kirkebestyrelsen ved den Ret, som den faaer til at sigte Ansøgningerne, før de komme til Menighedsudvalget, vil have den fornødne Indflydelse til at afhjælpe de Uheld, der ellers kunne afstedkommes ved en saadan Bestemmelse. Tænker man sig, at f. Ex. $\frac{3}{4}$ af Menighedsudvalget, hvilket jo kan bestaae af et temmeligt betydeligt Antal Medlemmer, blive enige, saa forekommer det mig, at dette, naar tillige hen sees til det Antal Ansøgninger, som Ministeren kan lægge til side, før end Ansøgningerne sendes til Menighedsudvalget, maa indeholde en tilstrækkelig Garanti for Valgets tilbørlige Udførelse. Dette er navnlig et Punkt, hvorpaa jeg særlig vilde henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed, idet jeg henstiller til ham, om han ikke maatte være tilbøielig til at gjøre nogen Indrømmelse i saa Henseende. — I Kirkecommissionen er det oftere blevet gjort gjældende, at den øverste Kirkebestyrelse skulde være den, som bedst kunde